

Tiara CAMP

ภารกิจสายบรัก

กับนาย

เจ้าชาย

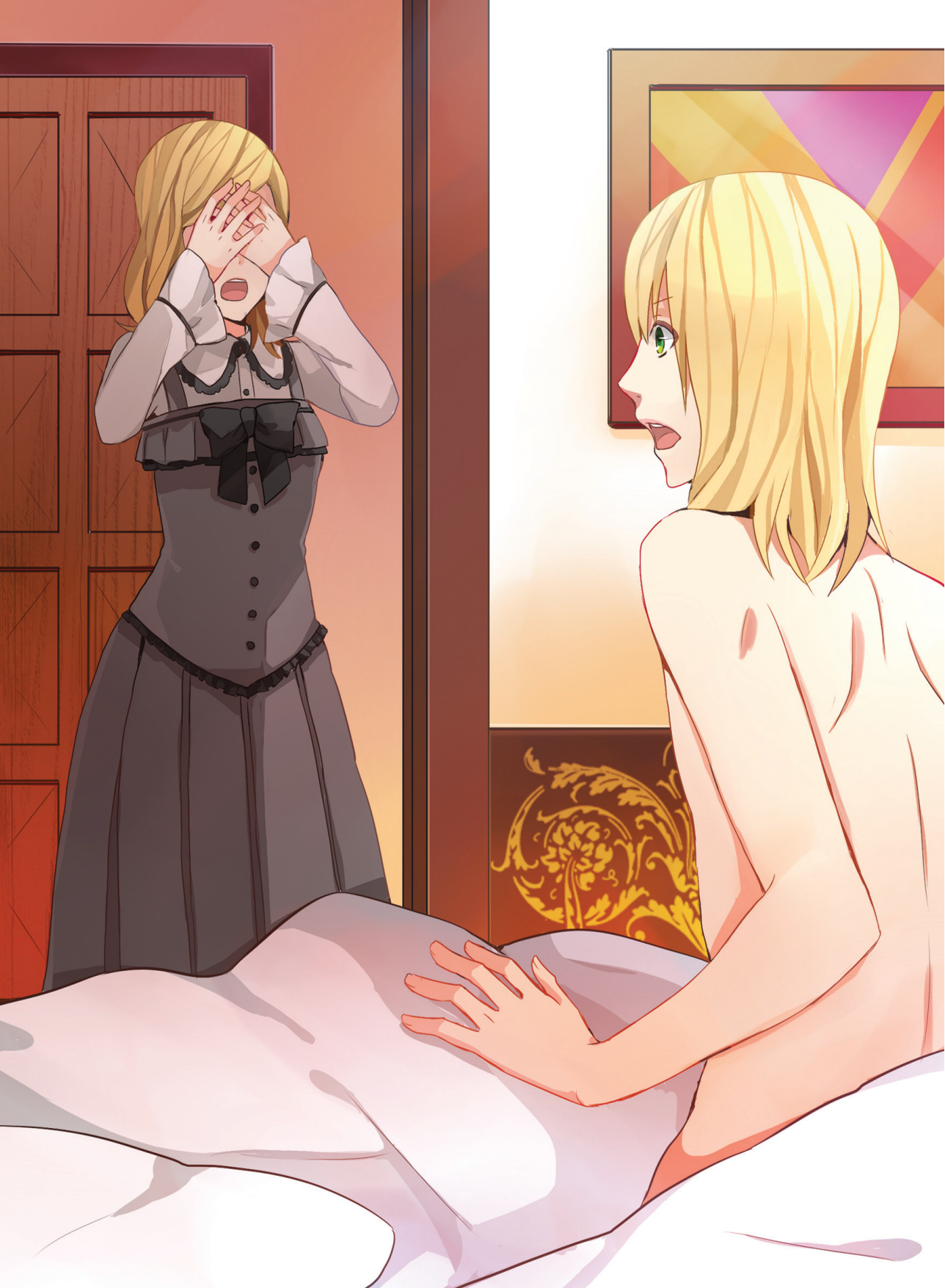
มากทูลด

พองก์ เขียน

Jamsai Love Series

Tiara CAMP ภารกิจสยบรักกับนายเจ้าชายมาดหุด
พวงก์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0682-5

ภาพประกอบ จินดา กิตติถาวรกุล (Catdoll-Jin)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ปัทมา คู่สมบัติ (Arakunae)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บิวก์ เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

ทั้งหมดแฉะตรง! เจ้าหญิงมยองนังสะ...สะดุดล้มแล้ว อ้ายยย ปีก! แหะๆ นี่ถ้าไม่ล้มซะก่อน ปานนี่นะมยองนังได้เป็นเจ้าหญิงในโลกแห่งความฝันไปแล้ว แงๆ จะตอกย้ำตัวเองทำไมเนี่ย >_< จันไหนๆ ก็เป็นสตรีผู้สูงศักดิ์ในโลกแห่งความจริงไม่ได้แล้ว มยองนังก็ขอชิมชั๊บเรื่องราวของเหล่าเจ้าชายผู้ทรงเกียรติ (?) ในนิยายเรื่องที่จะนำมาฝากเพื่อนๆ แทนดีกว่า ^-^

'Tiara CAMP ภารกิจสยบรักกับนายเจ้าชายมาดหลุด' ผลงานใหม่ล่าสุดของพองไก่ เล่าเรื่องราวของเจ้าชายวัยรุ่นทั้งสี่พระองค์ที่ต่างเดินทางมาจากคนละประเทศ แต่ต้องมาอยู่ด้วยกันที่เทียร์ไฮสกูลแห่งนี้ สถานที่ที่จะทำให้พวกเขากลายเป็นคนใหม่ และผู้ที่มารับหน้าที่ในการดูแลภารกิจปฏิวัตินิสัยพวกเขาก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นถึงผู้นำของเทียร์แคมป์ ซึ่งก็คือสาวน้อยผู้มากความสามารถคนหนึ่งนั่นเอง ทว่าภารกิจที่เธอได้รับมีไว้แหวว่าจะไม่ผ่านลุล่วงไปด้วยดีแน่ๆ เพราะเจ้าชายแต่ละคนนั้นขึ้นชื่อเรื่องความแสบ (แตกต่างกันไปคนละแบบ) แบบสุดๆ -*-

จันเพื่อไม่ให้ภารกิจสะดุด...ขอเชิญเพื่อนๆ พลิกหน้ากระดาษไปเผชิญหน้าเหล่าเจ้าชายรูปงามแต่นิสัย...เอ่อ โนคอมเมนต์ ไปพร้อมๆ กับเธอคนนี้เลยดีกว่า ค่ะ ^o^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

พองโกมาอีกแล้ว (ช่วงนี้มาบ่อยอย่าเพิ่งเบื่อหน้ากันเลยน้ำ T T) พร้อมกับ
เซตใหม่อีกแล้วเช่นกัน...อะไระ เซตเก๋าเหวอ พูดว่าอะไระ ไม่ได้ยินเลย (แ
ดส์ข้างถลอก ฮ่าๆๆๆ) และเล่มนี้พองโกก็ไม่ได้มาเดี่ยวๆ แต่หอบพระเอกสุดหล่อ
มาฝากถึงสี่คน...และทั้งสี่คนล้วนแล้วแต่มีศักดิ์เป็นถึงเจ้าชายทั้งสิ้น >///
แต่ง
ไปแล้วก็อาจจะอยากจะเป็นนางเอกไป T_T อันที่จริงพองโกเป็นคนไม่ถนัดแต่ง
แนวรักหลายๆ เล้าเลยนะ แต่ว่าเจ้าชายทั้งสี่น่ารักน่าชังจนเลือกไม่ถูกจริงๆ ว่า
จะให้คนไหนเป็นพระเอกในเล่มแรกดี เลยมาเลือกเอาตามบุญตามกรรมที่หลัง
ละกัน ฮ่าๆๆ

สุดท้าย... ขอฝากเซต Tiara ไว้ในอ้อมอกอ้อมใจทุกคนด้วยนะจ๊ะ ☺

Contact Me

Twitter : @Ponggosama

Instagram : @PGsama

Facebook : [http://www.facebook.com/pages/
Ponggo-Jamsai/146407928749247](http://www.facebook.com/pages/Ponggo-Jamsai/146407928749247) หรือ Search ว่า
Ponggo Jamsai ก็ได้จ๊ะ ♥

พองโก

พีตี้ (The Prince of Travis)

เจ้าชายผู้รื้อร่า

(บ๊ตโชนิดีๆที่หล่อ ♥)

อายซ์
(The Prince of Medicis)

เจ้าชายสุดร็อก

อังตัวว็องเต็ตต์ (Antoinette)

ทั้งๆ ที่สวมออกบพาดหัว บ๊ตโครต

ก็พากันเรียกเธอว่า “เงาะผ้าถ้ำ”

ติมิทรี (The Prince of Colin)

เจ้าชายผู้มีความมั่นใจในตัวเอง (เกิกไป)

โอลิเวอร์ (Oliver)

ประธานที่ขร่ำลึบตัวบสพ+อริ No.1

ของอ้งตั่วห้ตต์!

เฟิร์ส (Faith)

พี่สาวของอ้งตั่วห้ตต์...

บุคคลที่ไม่เคยมีส่วร่วม
กับโลกใบนี้เลยบ่บ่บ่

กาเบรียล

(The Prince of Gavin)

เจ้าชายห้อยจอมยโส

เทียร์าไฮสกูล (Tiara High School)

โรงเรียนประจำชั้นเลิศที่ตั้งอยู่ในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ สำหรับลูกคุณหนูและเหล่าเชื้อพระวงศ์จากทั่วทุกมุมโลก เป็นหนึ่งใน สี่ไฮดอร์สสถาบันชั้นนำสำหรับผู้ดีอังกฤษ เหล่าสุภาพบุรุษ และเหล่ากุลสตรี ชั้นสูงทั้งหลาย เริ่มก่อตั้งในปี ค.ศ. 888 และสร้างเสร็จในปี ค.ศ. 900 ทว่าในปี ค.ศ. 2012 นี้กำลังจะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น นั่นคือการ มาเยือนอย่างกะทันหันและพร้อมเพรียงกันของเจ้าชายสุดประหลาดจาก สี่ราชวงศ์ด้วยจุดประสงค์เดียวกันก็คือเพื่อ 'ปฏิบัติเจ้าชายให้กลายเป็น คนปกติ' ซึ่งแน่นอนว่านี่จะต้องเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้รั้วที่สร้างจากคริสตัล แท้ๆ ของเทียร์าไฮสกูลแห่งนี้สั่นสะเทือนไปตามๆ กันอย่างแน่นอน! (O_O)

บทนำ

(Eins Medicis's Side)

ณ ประเทศเมดิซิส*

บริอันนา ควินน์ เมดิซิส...

สมเด็จพระราชินีแห่งราชวงศ์เมดิซิส ประเทศเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของจีนกำลังอยู่ในระหว่างพักท่ายเหล้าอาคันตุกะภายในงานพระราชพิธีอภิเษกสมรสของ 'ลูเซียน เมดิซิส' ผู้เป็นบุตรชายคนโตของตน ซึ่งขณะนี้กำลังประทับอยู่ในขบวนรถที่ค่อย ๆ ชะลอจอดเทียบพรมแดงที่ปูเข้าไปยังมหาวิหาร Esperanza หากทว่าถึงแม้บรรดาแขกเหรื่อจะมากันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว และภายในงานก็ถูกจัดเตรียมไว้อย่างสมบูรณ์แบบจนเรียกได้ว่าอลังการงานสร้างสุดๆ แต่ราชินีบริอันนาก็ยังรู้สึกว่ามี 'บางอย่าง' ที่มัน 'ไม่ถูกต้อง' อยู่ดี...

(- -)(- -)(- -)(- -)

ขณะนี้บริอันนากำลังพยายามหันรีหันขวางเพื่อสอดส่องสายตาไปทั่วงานเพื่อมองหา 'อายน์ เมดิซิส' รัชทายาทองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซิส

* ประเทศเมดิซิส (Medicis) ประเทศสมมติ

ก่อนจะหันกลับมามองนาฬิกาเรือนยักษ์ซึ่งแขวนอยู่ที่หน้ามหาวิหารด้วยความเป็นกังวลอย่างถึงที่สุด...เพราะอะไรนะเธอ...

ทั้งๆ ที่อายน์จะต้องบรรเลงเปียโนเพื่อเปิดงานพิธีให้แก่ผู้เป็นพี่ชาย บังเกิดเกล้าในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าและขบวนรถของเจ้าชายองค์เล็กก็มาถึงมหาวิหารได้ราวๆ สิบนาทีแล้ว แต่ในเวลาสำคัญๆ แบบนี้ 'ไอ้ลูกปีศาจ' นั้นดันไปมุด 'head' อยู่ที่ไหนไม่รู้ล่ะเซ!

บริอันนากำลังคิดว่าถ้าเจอตัวลูกชายคนนี้เมื่อไหร่จะจับมาเจียนซะให้เด็ด TOT!

♪ ดิ่ง ดิ่ง ดิ่ง ดิ่ง ♫

หือออออ O_O

ในจังหวะที่เท้าของเจ้าชายลูเซียนก้าวผ่านประตูที่สลักลวดลายด้วยทองคำขาวอย่างวิจิตรตระการตา เสียงนี้ก็ดังมาจากด้านในสุดของมหาวิหาร ทำให้ทุกสายตาทันทีพับไปสนใจกันอย่างพร้อมเพรียงทันที! (O)O) ร่างสูงโปร่งที่แต่งตัวในชุดร็อกชั้นเทพและกางเกงรัดรูปโหลดต่ำไปเกือบถึงสะโพกกำลังต่อกีตาร์ไฟฟ้าสีน้ำเงินตัวโปรดเข้ากับแอมป์และบรรเลงดนตรีเป็นทำนองเพลงแนว Dead Metal ท่ามกลางเหล่าราชินิกุลจากทั่วทุกมุมโลก!

ย้า! ราชินิกุล! จาก! ทัว! ทุก! มุม! โลก!

...=()=...

YOY!

TOT

TTTOTTT~!!!

บริอันนาจะเป็นลม!

ใช่แล้ว! เจ้าของโบหน้าอันแสนหล่อเหลานั้นก็คืออายน์ เมดิซิด เจ้าชายองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซิดนั่นเอง!

ก็อกๆ

อายน์เคาะไมโครโฟนสองสามที่เป็นเชิงทดสอบก่อนจะตะโกนด้วยเสียงอันดังก้อง!

"วู้วว!!! ว่าไงพรรคพวก!!!"

(เฮ้ย! O_O แก่เรียกราชนิกุลจากทั่วโลกว่าพรรคพวกเลยอะ!)

♪ ตัง ตัง ตัง ตัง ♪

"Let's rock and roll!"

(ละ...เล่นอย่างนี้เลยอะ!!! =())

(O_O) << เหล่าราชินิกุลพากันค้ำ นิ่ง อึ้งกิมกี

(=()) << ลูเซียนคงทรุดลงไปอยู่ที่พื้นแล้วถ้าไม่ได้เจ้าสาวของเขา
พยุ่งร่างไว้เสียก่อน TAT

(TOT) << บริอันนาอยากตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย โผล่มาแบบนี้
แหกหายหัวไปยังจะดีซะกว่า!

ทว่าอายนัก็หาได้สนใจไม่! เขาบรรเลงเพลงบ๊อบคอกแตกสาแหรกขาด
ของตนเองต่อไปพร้อมทั้งสะบัดศรัทธาอย่างรุนแรงเพื่อให้เข้ากับจังหวะ
เพลงพลางตะโกนแหกปากร้องเพลงที่มีเนื้อหาประมาณว่าฉันจะฆ่ามัน
จะแกมัน จะหันมันเป็นชิ้นๆ ถ้าชีวิตนี้ยังไม่สิ้นก็จะตามล้างตามผลาญ
มันไปตลอดไม่ให้มันได้มีความสุขตลอดกาล (เพลงบ้าอะไรอะเนี่ย! =_;;)
ผมสืดำลับที่ล้อมกรอบหน้าหล่อคมคายเริ่มจะกระเซอะกระเซิงไม่เป็น
ทรงทั้งๆ ที่เคยผ่านการเซ็ดมาอย่างดี ส่วนเสื้อกั๊กหนังสุตริอกที่เขาสวมใส่
อยู่ก็เริ่มจะร่อนลงมาจนเผยให้เห็นหน้าอกหน้าใจขาวเนียนเป็นมัดๆ น่าดูไปได้
อย่างถึงที่สุด ซึ่งมันคงเป็นภาพที่ชวนให้ส่งเสียงกรีดร้องออกมาให้คอแตก
ตายกันไปข้างหนึ่งถ้าหากที่นี้คือฮอลล์แสดงคอนเสิร์ต...ไม่ใช่งานแต่งงาน
แบบนี้ว๊อย! ;(

ตัง!

จังหวะสุดท้ายของเพลงจบลงอย่างหนักแน่นและสวยงาม! TOT

(O_o) (o_o)

แต่บรรดาแขกเหรื่อภายในงานก็ยังคงแน่นิ่งประหนึ่งโดนสาปให้
กลายเป็นหุ่นขี้ผึ้งไปกันหมดแล้วอยู่ดี!

"Hey! What's up you guys!" อายนัตะโกนใส่ไม้ค้โดยไม่แคร์
สายตาผู้ใดทั้งสิ้น เขาเป็นอย่างนี้แหละ...เป็นอินดี้เข้ากระแสเลือด =_;;

บริอันนาควรจะรู้ดีว่าการที่ให้ออกเกอร์อย่างเขาบรรเลงเปียโนเปิดงานให้กับผู้เป็นพี่ชายมันน่ายกย่องกว่าบังคับให้นอนลงบนเครื่องประหารหัวสุนัขของท่านเปาซะอีก ☹ เขาทำไม่ได้เด็ดขาด และเขาก็ไม่ทำด้วย เขาจะร็อกเปิดงานพิริชชะอย่างใครมันจะทำไม! อุวะฮะๆๆๆ! "ขอเดชะ ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม... -()- " เออวะ! อย่างน้อยๆ พอเริ่มกล่าวอวยพรมันก็ยอมนพุดราชาศัพท์! (ปกติไม่เคยพูดเลย ถึงแม้ว่าจะเป็นเจ้าชายและอยู่ในวังมากกว่าสิบปีก็ตาม -*-; อย่าบังคับให้พูดซะให้ยาก) "ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมในพระราชพิธีอภิเษกสมรสของเจ้าฟ้าชายลูเซียน เมดิซิส และเจ้าหญิง...เจ้าหญิง...เจ้าหญิงอะไรนะ!!" จู๋ๆ ก็สวดคำหยาบคายที่ติดปากออกมาซะงั้นอะ =()=!! เกือบจะดีอยู่แล้วววว! "เฮียๆ -O- ว่าที่เมียเฮียชื่ออะไรนะ โมนิกาหรือโมนารีก้าอะ อีวลิ้มไปแอ้ว" ยังมีหน้าหันไปถามพี่ชายที่กำลังจะพุ่งทะยานเข้ามาหักคอคนเป็นน้องอยู่รอมร่อ!

(OoO) ทุกคนในมหาวิหารเหวอกันถ้วนหน้า

"แต่จะชื่ออะไรก็ช่างมันเถอะ เอาละ ต่ๆๆๆ" ว่าจบก็กระแอมกระไอเล็กน้อยโดยไม่สนใจเลยว่าใครจะทำหน้ายังงัยบ้าง "ข้าพเจ้าคงไม่มีสิ่งใดจะพูดมากมายนักนอกจากขอให้ท่านพี่จงทรง...ทรง...ทรง...ทรงพระกรุณา"

ผิดแล้วว้อยยย! YOY ทรงพระกรุณาอะไรของเอ็งห่า!

"ปลากะลิง =O=^ แม้ว่าข้าพเจ้าจะเคยคิดว่าท่านพี่เป็นเกย์ก็ตาม"

...!!! อันนี้ไม่ต้องพูดก็ด้ายยยยย! T()T

ออก...ออก...ออก...

บริอันนากำลังหายใจไม่ออก...

"ทรงเป็นอะไรี่เปล่าเพคะราชินี"

"กร๊ิด! องค์ราชินี! TOT"

"ยะ...แย้แล้ว!"

"รีบไปตามหมอหลวงมาเร็วเข้า O_O ราชินีทรงล้มลงไปแล้ววว!"

ตึกๆๆ

บัดนี้ภายในมหาวิหารเกิดเหตุจลาจล...วุ่นวายไปหมดแล้วววว YOY

"ว่าไงนะ! O()o แม่เป็นลมหรือ!" นัยน์ตาคมกริบสีเทาเข้มของอายน์ ถึงกับเหลือกกว้างก่อนจะรีบปลดสายคล้องกีตาร์ออกจากตัวแล้วกระโดดลงไปหาผู้เป็นแม่ทันที! ทุกคนหลบทางให้ก่อนที่เขาคจะซ่อนร่างน้ำลายฟูมปากของบริอันนาขึ้นมาในอ้อมแขน "ปกติเวลาแม่เป็นลมแบบนี้จะต้องเป็นตอนที่กำลังซ้อมมากๆ นี่! T()T บอกมานะว่าใครมันบังอาจทำแบบนี้กับมารดาสุดที่รักของฉัน ถ้าจับได้ละก็ฉันจะทุบมันให้เละแล้วตัดคอมันมาเสียบประจานหน้าประตูวังไปเลย!!!"

(-(-(-(-_-)-)-)-)++ ขวับๆ

ทุกสายตาทันขวับมามองหน้าเจ้าชายองค์เล็กแห่งประเทศเมดิซิส เป็นตาเดียวเมื่อได้ยินคำถาปนนั้นพร้อมทั้งคิดคำตอบเหมือนกันโดยมิได้นัดหมายว่า... 'แกล้งแหละที่เป็นคนทำ! =_+='

...แน่นอนว่าพิธีในวันนั้นก็เป็นอย่างต้องยกเลิกไป TAT คงไม่ต้องบอกใ้หมั้วว่ามันก่อให้เกิดความเสียหายมากมายก่ายกองขนาดไหน!

เหอะ! รัชทายาทองค์เล็กแห่งราชวงศ์เมดิซิสนั่นหรือ...

เป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะไ้ยัย YOY!

...!!!

(Dimitri Bishop Hale Cameron's Side)

ณ กรุงคาเมรอน*, ประเทศโคลิน**

"ท่านแม่! ท่านแม่จะเดินตามลูกมาทำไมเนี่ย!"

"จนกว่าแจะยอมไปเปลี่ยนไอ้ชยะนั่นสักทีไง!"

"ท่านแม่เรียกสไตล์การแต่งกายอย่างมีศิลปะในแบบที่ดีไซเนอร์ที่เก่งที่สุดในการสั่งต้องยอมรับว่าเก๋ไก๋สไตล์เดอร์ว่าชยะนั่นแหละ ☺ จิตใจทำด้วยอะไรกัน!" 'ดิมิทรี บิชอป เฮล คาเมรอน' หรือเจ้าชายรัชทายาทแห่งราชวงศ์วิกตอเรีย ประเทศโคลินซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ ในทวีปยุโรปกำลังได้เถียงอยู่กับผู้เป็นแม่ที่เดินตามติดลูกชายของตนไม่ให้คลาดสายตาเลยทีเดียว และไอ้สไตล์การแต่งตัวที่ดิมิทรีพูดถึงนั่นก็คือสูทสีขาวแขนยาว

* กรุงคาเมรอน (Cameron City) เมืองสมมติ

**ประเทศโคลิน (Colin) ประเทศสมมติ

ขายาวกับผ้าคลุมที่ไม่รู้ว่าจะใส่ไปเพื่ออะไร มันเทตรงไหนกัน! แล้วไหนจะถุงมือสีขาวกับหมวกทรงสูงแบบพวกนักมายากล หากใครเคยดูการ์ตูนเรื่องยอดนักสืบจิ๋วโคนันและรู้จักจอมโจรคิตส์ นั้นแหละ...สไตล์การแต่งตัวออกไปในทำนองนั้นไม่มีผิดเพี้ยนเลย และ...ใช่แล้ว *- มันก็คือสไตล์การแต่งตัวปกติของเจ้าชายดิมิทรีคนนี่นี่เอง!

แต่ถึงยังไงในวันข้างหน้าดิมิทรีที่เป็นถึงองค์รัชทายาทก็ต้องขึ้นเป็นราชา แล้วจะให้คนเป็นแม่อย่างราชินี 'ลิเลียนา เอมีเลีย คาเมรอน' คนนี้อยู่เฉยๆ ได้ยังไงกัน! ;(จะให้ทนดูว่าที่ประมุขของประเทศเอาขยะมาแต่งตัวแบบนี้ล่ะอะไรอะ TOT!

"ฉันบอกให้แกไปเปลี่ยน แกก็ต้องเปลี่ยน ได้ยินมั้ย!"

":p ไม่"

"ดิมิทรี!!!"

"ท่านแม่กำลังดูถูกรสนิยมของลูกมากเลยนะ! ท่านแม่รู้บ้างมั้ยว่าเสื้อผ้าหน้าผมตั้งแต่หัวจรดเท้าลูกนี่หมดไปกี่ยูโรนะ!"

"ฉันไม่สนว่ามันจะกี่ยูโร เพราะผลลัพธ์ที่ได้ออกมาฉันก็เห็นมันคือขยะเท่านั้นแหละ!"

"☹"

"ไปเปลี่ยนซะ -_-+"

"...ซี้ย! แค่เปลี่ยนก็พอแล้วซี้มัย!"

"ใช่!"

"(-^~) " สะบัดหน้าใส่อย่างงอนๆ เซอะ!

"แล้วท่านแม่ยังจะเดินตามลูกมาอีกทำไมกัน!" ร่างสูงอดไม่ได้ที่จะหันไปว่ากใส่ผู้เป็นแม่ที่ยังคงเดินตามมาติดๆ รวากับกลัวว่าลูกชายจะหนีหายไปไหนก็ไม่ปาน

"แกมันน่าไวใจนักนี่ เผลอแป็บเดียวก็หายแวบไปกับสาวใช้กับพวกนางในสวยๆ แล้ว อยานึกว่าฉันไม่รู้!"

"ใส่ร้ายปรักปรำกันเข้าไป!"

"แล้วฉันพูดผิดตรงไหนหา!"

"=O=^ ทำไมท่านแม่ถึงมองลูกในแง่ร้ายจัง"

"ไปเลย อย่าบ่นให้มาก วันนี้มีตารางงานอีกเยอะที่ต้องทำ...เสร็จจากนี้ก็ต้องออกไปเยี่ยมเยียนเหล่าพสกนิกรกับฉัน"

ดิมิทรีถึงกับระริกระริขึ้นมาทันทีที่ได้ยินผู้เป็นแม่พูดจบ เขาชอบมากกับงานที่จะต้องออกสื่อ มีความสุขมากกับการที่ได้ขอใบหน้าอันงดงามยิ่งกว่าผู้ใดและเรือนร่างอันแสนสง่าผ่าเผยให้ประชาชนได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงสรรค์สร้างมาให้เขาอย่างประณีตจนเรียกได้ว่าเขาเป็นผลงานชิ้นโบแดงเลยทีเดียว เขาไม่อยากจะคุยหรอกนะ แต่เวลาอยู่ท่ามกลางคนหมู่มาก มันจะทำให้เขาดูเหมือนว่าเจิดจรัสจนไม่ว่าใครก็ต้องจับตามอง แหม...ช่างเป็นคนที่เกิดมามีใบหน้าที่สมกับยศถาบรรดาศักดิ์ของการเป็นเจ้าชายจริงๆ ะฮะฮะๆ >()< (ประสาท --*)

ทันทีที่เดินมาถึงประตูห้องบรรทมของเจ้าชายดิมิทรี ทหารยามที่เฝ้าหน้าประตูก็ทำการวันทยาอุธและรีบเปิดประตูให้ทั้งคู่ทันที

แอ็ด...

(O_o) << ราชีนีลีเลียน่า

(=()) << ดิมิทรี

ราชีนีแห่งประเทศโคลินถึงกับตะลึงงันเมื่อพบกับผู้หญิงหุ่นเอ็กซ์ๆ เซ็กซี่ สวมเสื้อผ้าที่ปิดเพียงส่วนบนและล่างเท่านั้นจำนวนหนึ่งกำลังทำกิจกรรมส่วนตัวอยู่ในห้องนอนของลูกชายบังเกิดเกล้าของตนเอง ถึงแม้ว่าเธอจะรู้ว่าดิมิทรีเป็นพวกแพชชั่นไม่ปกติ (อย่างสุดๆ =_=) เจ้าสาวอาจเป็นที่หนึ่ง และเป็นพวกบ้าผู้หญิงเข้ากระแสเลือดมากแค่ไหน แต่ก็ไม่คิดไม่ฝันว่าจะถึงขนาดเอาผู้หญิงเข้ามานอนกนในห้องแบบนี้

ร่างโปร่งหันไปส่องยิ้มแหยๆ ให้ผู้เป็นแม่ "ว่ากันว่าผู้หญิงเป็นศิลปะของโลกนะท่านแม่...หากขาดผู้หญิงไปแล้วโลกเราจะเหลืออะไรให้ชมอีกล่ะ"

"-_-++" ลีเลียน่าหันไปมองลูกชายด้วยสายตาวิบวับ

"-O-;;" ดิมิทรีรู้สึกว่ภยกำลังจะมาเยือน

แล้วก็จริงเมื่อเปลวเพลิงพิโรธลุกโชนท่วมร่างแม่ของตน! O_o

ซู!

"ดิมิทรี! ☹ แก...อย่าอยู่มันอีกเลยยยยย!!!"

...!!!

เวลาต่อมา

@ หน้าประตูวัง

ในที่ที่สุดดิมิทรีก็ยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าลงมาพบปะพสกนิกรกับท่านแม่ของตนหลังจากงอแงอยู่นาน...อันที่จริงก็ไม่ได้เปลี่ยนอะไรนักหรอก เพียงแต่เอาไอ้ผ้าคลุมบ้าง หมวกนิกมายากล กับถุงมือออกเท่านั้นเอง นั่นทำให้เขารู้สึกเสียความมั่นใจเล็กน้อย เพราะการแต่งกายที่ไม่ครบสามสิบชิ้นแบบนี้มันทำให้รู้สึกตัวโล่งเบาเหมือนพวกสามัญชนทั่วไปยังงั้น ☹ เจ้าชายไม่ปรี๊ด!

ดูสิ! TOT พสกนิกรมากันเยอะแยะ แต่แต่งตัวธรรมดาแบบนี้จะให้เขาเอาหน้าไปซุกไว้ที่ไหนเนีย ท่านแม่นะท่านแม่!

ดีดๆ

โอ๊ะ! มีสายเข้า...ดิมิทรีหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูที่หน้าจอก่อนจะกดรับสายเมื่อพบว่าปลายสายเป็นเพื่อนสนิทที่โรงเรียนนั่นเอง

"ฮัลโหล! ฉันกำลังทำงานอยู่นะเว้ย ไว้ค่อยโทรมาได้มัย...ว่าไงนะ! ○_○ แกประมูลภาพวาดของปาโบล ปิกัสโซมาได้แล้วจ้ะเนอะ" (ท่านแม่เริ่มชำเลืองมอง) "ดี๊ๆๆ ไซ่ ก็คนล่าสุดของฉันเป็นแฟนตัวยงของปิกัสโซ่นะสิ! ว่าไงนะ! มีคนขอซื้อต่อในราคาที่สูงกว่าเรอะ แต่มันผิดกฎนะ ทำแบบนั้นได้ยังไง มันเป็นใครบอกชื่อมาดิ...แกต้องจัดการนะเว้ยลูก จ้างมือปิ่นหรือนักฆ่าไปเด็ดหัวมันให้ขาดเลยก็ได้ คว้าเคาะเครื่องในมันออกมาหั่นๆ สับๆ ให้ละเอียด แล้วกระเทีบซ้ำอีกที เลวมาก! ☹ บังอาจทำแบบนี้กับเจ้าชายได้ยังไงกัน!" (ท่านแม่เริ่มถองศอกใส่เบาๆ) "เฮ้ยลูก ตอนนี้ฉันกำลังพบปะพสกนิกรอยู่ คงต้องวางสายก่อนแล้ว...ไซ่! มันต้องได้รับบทลงโทษสิ กล้าดียังไงมาล้าเส้นเจ้าชายแบบนี้ มันคิดว่าตัวเองเป็นใคร! จับมันโยนลงบ่อไอ้หลามไปเลย...ทำไมจะทำไม่ได้หา! =○= ไม่รู้ล่ะ!

ยังไ้แกก็ต้องเอารูปวาดนั้นมาให้ฉันให้ได้ เข้าใจมั้ยยยยย!"

"๕" ท่านแม่หันมาทำหน้าบึ้ง

"เอ่อ -* ฉันคงต้องวางจริงๆ ละ แล้วค่อยคุยกันนะ"

ป๊ป!

วางสายเสร็จก็หันกลับมาโบกไม้โบกมือทักทายประชาชนราวกับ
ไม่มีอะไรเกิดขึ้น =_;;;

ดีดๆ

แต่ยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมาจากกระเป๋า...คราวนี้ก็เป็น
เพื่อนสนิทที่โรงเรียนอีกนั่นแหละ นั่นทำให้ดิฉันหรือดหุดหิดไม่ได้ว่าจะ
โทรมาอะไรกันนักกันหนาในเวลานี้ เพราะแม่ของเขาเริ่มจะหันมาค่อนข้าง
ห่วงแล้ว เริ่ม ถ้ามีมิดนี่คงจะคอยหาเขาไปแล้วละมั้ง TAT

"เอดิ้น! แกอย่าเพิ่งโทรมาตอนนี้ได้มัยหา!... จังดี! การพบปะพสกนิกร
คราวนี้ออกอากาศถ่ายทอดสดด้วยอะ ฉันไม่เห็นจะรู้เรื่องเลยอะ!" (แก
เคยรู้อะไรบ้างรีบล่าเถอะ -*-) "อะ...ว่าไงนะ! O_O ฉันเนี่ยนะหน้ามัน
...เป็นไปไม่ได้!;(ดันโเบะมาตั้งสามชั้นเลยนะเว้ย!...อะ...ที่โเบะมามันเยิ้ม
แล้วอะ! =()=// ไม่นะ! ขอบใจมากที่อุตส่าห์โทรมาบอก ไว้ฉันจะตก
รางวัลให้อย่างงาม เลิฟยูโซมัสเอดิ้น ♥"

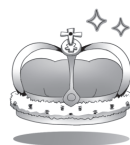
ป๊ป!

วางสายเสร็จป๊ปก็หันรีหันขวากหากระจกทันที แต่แล้วก็ไปสะดุด
สายตากับวัตถุเล็กๆ เงๆ นั่นทำให้เขารีบตรงรี่เข้าไปที่วัตถุลึกลับนั้นโดย
ที่เขาไม่ทันคิดด้วยซ้ำว่ามันคืออะไรและโค้งตัวลงจ่อหน้าเข้าไปใกล้จนแทบ
จะสิงอยู่แล้ว!

...

ทุกสรรพสิ่งหยุดนิ่ง พสกนิกรตัวแข็งกับภาพที่เห็น...ในความคิดของ
พวกเขา...องค์กรข้าบาทประจำราชวงศ์วิกตอเรียแห่งประเทศโคลินกำลัง
กึ่งนั่งกึ่งยืน...บะบะโอบะ...กับทหาร...ท่ามกลางสายตาประหลาด! =()=

ใช่แล้ว! 'วัตถุลึกลับ' ชื่อนั้นก็คือ 'หัวเข็มขัดเงิน' ของ 'ทหารคุ้มกัน'
นั่นเอง!

และไม่ว่าดิมิทรีจะทำมันด้วยเหตุผลใดก็ตาม มันก็ยังเป็นภาพที่
ล่อแหลมมากๆ อยู่ดี... -*;-;;

"จะ...เจ้าชาย... -_-;;;" ทหารผู้นั้นพยายามร้องปราม

"อยู่นิ่งๆ เด้!" แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะคนเป็นเจ้าชายหาได้ฟังไม่และ
พยายามส่องดูหน้าตัวเองกับหัวเข็มขัดเงาไว้บนนั้นต่อไป! TAT

(-- _____ --)++ ชึ่งๆๆ

เฮือกกกกกก!

"...!!!" ร่างสูงชะงักก็เมื่อรู้สึกได้ถึงจิตสังหารที่พวยพุ่งทิ่มแทงแผ่นหลัง
เขาไม่ยั้ง ก่อนที่เขาจะค่อยๆ หันไปมองทางราชินีลีเลียน่าที่รอบตัวเต็ม
ไปด้วยรังสีอำมหิตเต็ม MAX พร้อมจะฆ่าคนได้ทุกเวลา วันนี้เป็นครั้งที่
สองแล้วที่ลูกชายตัวดีทำให้เธอชุนขาดแบบนี้!

ตู!

ไฟโทสะอันร้อนแรงลุกท่วมตัวผู้เป็นแม่ ทำเอาดิมิทรีกระเด็นตัวหลบ
รัศมีแทบไม่ทัน!

"เจ้าชายดิมิทรี บิชอป เฮล คาเมรอน..." น้ำเสียงเย็นยะเยือกสุดๆ
ก่อนจะสะท้อนอารมณ์ออกมาเต็มที่! "จงไปตายซะ!!!!"

"=()=!!!"

หึ! ว่าที่ประมุขของประเทศโคลินั้นนั้เหอ...

เป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะไว้ย!!! ☹

(Gabriel Esther's Side)

ณ ประเทศกาวัน*

- พระราชพิธีพระศพเจ้าชายกาเบรียล เอสเธอร์ -

วันที่ที่เสียงระฆังเทเนอร์ดังขึ้น ขบวนพระศพของ 'กาเบรียล เอสเธอร์'
เจ้าชายองค์เล็กแห่งราชวงศ์กาวัน ประเทศกาวันซึ่งเป็นเกาะเล็กๆ ที่ตั้ง

* ประเทศกาวัน (Gavin) ประเทศสมมติ

อยู่ระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศเกาหลีก็ได้เคลื่อนตัวออกมาจากพระราชวังทันที ร่างเล็กๆ ของเจ้าชายที่ไม่น่าจะสูงเกิน 165 เซนติเมตร ซึ่งนอนอยู่ในโรงศพสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวหลวมๆ เก๋ๆ กับกางเกงขาสั้นสีขาวตัวโคร่งๆ ที่มักใส่เป็นประจำทุกวันเหมือนตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ผมสีบลอนด์จนเกือบเป็นสีขาวของเขาดูเหมือนหัว + เชื้อตอย่างเนี้ยบ รอบๆ ตัวเต็มไปด้วยตุ๊กตาและหนังสือนวนิยายผีสยอง ผาตกรรม อำพราง ปาดคอ แล่เนื้อ ฉีกหนัง ลีลับ พิศวง ซึ่งที่เอามาวางไว้ก็เพราะมันเป็นสิ่งโปรดปรานที่สุดของเขานั่นเอง (เป็นคนแบบไหนวะเนี่ย -*) ใบหน้าของเขาซีดเซียวจนเป็นสีเดียวกับกระดาษเลยทีเดียว...

เอ่อ =_;; อันที่จริงตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ใช่คนที่มีน้ำมีนวลสักเท่าไรหรอกอยู่แล้วนะ

คงไม่ต้องบอกว่าการจากไปแบบกะทันหันของเขาสร้างความสะเทือนใจให้กับ 'ราชาโรบิน' ผู้เป็นพ่อ 'ราชินีอนาสตาเซีย' ผู้เป็นแม่เลี้ยง และ 'เจ้าหญิงแอนนิกา' ผู้เป็นพี่สาวต่างมารดามากมายขนาดไหน TAT ถึงแม้ว่ากาเบรียลจะเป็นคนแปลกๆ ไปสักหน่อย (?) แต่ก็ยังคงเป็นหัวแก้วหัวแหวนของพวกเขาอยู่ดี!

"ฮือออ TOT หม่อมฉันไม่คิดเลยว่าลูกจะจากเราไปเร็วถึงเพียงนี้ หม่อมฉันไม่เคยคิดเลยยยย" ราชินีอนาสตาเซียที่ประทับอยู่ในขบวนรถม้าให้ออกมาอย่างสะกดกลั้นความเศร้าไว้ไม่อยู่ ถึงแม้ว่ากาเบรียลจะไม่ใช่ลูกแท้ๆ แต่เธอก็ได้ฝันอยากมีลูกชายมานานมากแล้ว ฉะนั้นเธอจึงรักใคร่เขาประหนึ่งลูกในไส้เลยทีเดียว

"ไม่เอาน่า ตอนนี้กาเบรียลเองก็ไปสบายแล้ว สิ่งที่เราสองคนทำได้มีเพียงอธิษฐานให้ลูกไปสู่สุคติเท่านั้น"

"ถ้าเป็นไปได้หม่อมฉันอยากให้ลูกมาหาหม่อมฉันเดี๋ยวนี้เลย ต่อให้เป็นผีก็ไม่กลัวหรอก!"

"ใจเย็นๆ ก่อนสิอนาสตาเซีย"

"ฮึก..."

ราชาโรบินส่ายศีรษะเบาๆ ไม่รู้จะทำยังไงจึงได้แต่ดึงตัวภรรยาของ

ตนเข้าไปกอดและลูบศีรษะอย่างปลอบโยน เขาเองก็เสียใจไม่น้อยไปกว่ากัน แต่ก็แสดงอาการเสียใจออกมาไม่ได้เพราะตนเป็นถึงพระราชา ถ้าแสดงความรู้สึกมากเกินไปอาจจะไม่เป็นที่น่าเชื่อถือของเหล่าพสกนิกรไปเลยก็ได้

กีก!

ราชาโรบินหลุดออกจากภวังค์เมื่ออยู่ดีๆ ขบวนรถและขบวนพระศพก็หยุดชะงักพร้อมกับฝนที่เทกระหน่ำลงมาอย่างไม่ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว!

ซ่า!

"O_O"

ราชาโรบินถึงกับตื่นตัวขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นเหล่าคนในวังหลวงและบรรดาทหารชั้นนอกลงมาจากรถและชุมนุมกันกลางสายฝน แม้กระทั่งคนขับรถของเขาก็ยังหันมาขอประทานอนุญาตลงไปรวมกลุ่มกับคนพวกนั้นอีกด้วย!

อะไรกัน! เกิดอะไรขึ้นนะ!

"เกิดอะไรขึ้นเหรอเพคะท่านพ่อ ท่านแม่" เจ้าหญิงแอนนิก้าที่นั่งอยู่เบาะหลังยื่นหน้ามาถามขึ้นก่อนที่ทั้งคู่จะหันไปส่ายหน้าแทนคำตอบและโดยที่ไม่ทันได้ตั้งตัว อะไรบางอย่างก็ตกลงมาใส่ฝากระโปรงรถอย่างแรงเรียกให้ทุกสายตาบนรถหันขวับไปมองทันที

ปึง!

เมี้ยววววว!

อ้อ...ก็แค่แมวดำ...

...

(Oo(OoO)oO) << สามคนบนรถ

เฮ้ย! แล้วในวังหลวงมันมีแมวดำที่หนายก้านนนนน! =()=;;

ระ...รีว่า...

'ถ้าเป็นไปได้หม่อมฉันอยากให้ลูกมาหาหม่อมฉันเดี๋ยวนี้เลย ต่อให้เป็นผีก็ไม่กลัวหรอก!'

เฮือกกกกกก!

"ทะ...ท่านพ่อ...ท่านแม่เพคะ..." แอนนิกำป็นขำมานานั่งข้างๆ แม่ของตน ไม่หลงเหลือมรดกเจ้าหญิงผู้งามสง่าอีกต่อไป ในเวลานี้ถ้าน้องชายผู้น่ารักโผล่มา การรวมหัวอยู่กันสามคนก็ยิ่งดีกว่านั่งโดดเดี่ยวเอกาอยู่เบาะหลังคนเดียวนั่นแหละ TAT แอ้มไ้แมวบ้ามันยังจ้องพวกเขาสามคนชะเขม็งเลยทีเดียว!

แงๆๆ จะไปไหนกรี๊ๆๆ ไปเซ! TOT มายืนทำบ้าอะไรอยู่ตรงนี้จะ! พี่!

ในที่สุดแมวดำตัวนั้นก็ยอมกระโดดลงจากฝากระโปรงรถไป ทำให้หัวใจของคนทั้งสามที่ตกลงไปอยู่ที่ตาตุ่มกลับขึ้นมาอยู่ที่เดิมอีกครั้ง

หากทว่า...

กึกๆๆ

(O_O) (O_O)

เสียงคล้ายกับสิ่งมีชีวิตกำลังพยายามจะเปิดประตูรถเข้ามา และเมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นมือขาวซีดที่แสนคุ้นเคย ราชาโรบินตัวแข็งทื่อเป็นหินไปแล้ว...ในหัวว่างเปล่า ราชนีโอนาสตาเซียอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เจ้าหญิงแอนนิกำกลับตาคีและซุกแขนแม่ของตนอย่างเดียว เมื่อเสียงเงียบลง ราชาโรบินจึงค่อยๆ ปล่อยมือออกจากลูกสาวและภรรยาของตนก่อนจะหันไปเกาะกระจกหน้าต่างแทน...

...

ติ๊ง!

ผะ...ผะ...ผะ...โผล่มาแว้วววว!!! =()=!!!!

"กรืดดดดด" โรบินกรืดออกมาเหมือนสาวๆ ไม่มีผิด...หมดมาราชาอย่างสิ้นเชิง! พร้อมกับกระเด็นตัวไปติดอีกฟากของตัวรถเลยทีเดียวเมื่อ 'ลูกชาย' คนเดียวมายืนจังก้าอยู่ด้านนอกตัวรถ! เขามั่นใจว่าเขาไม่ได้ตาฟาดแน่ๆ! TOT เขาเห็นเต็มสองเบ้าตา! "จะ...จะ...จะ...จะ...เจ้ากาเบรียล เอเรียล! เอเรียล! เอเรียล! เอเรียล!" ไม่เรียกเปล่า ชี้ออกไปนอกหน้าต่างด้วย!

"...!!!"

แล้วก็ต้องช็อกยิ่งกว่าเดิมเมื่อเห็นว่ากาเบรียล 'ลอย' ผ่านหน้าต่างไป

ประมาณสองสามรอบ!

"กรี๊ดดดดด!"

"กรี๊ดดดดดดด!"

อนาสตาเซียและแอนนิกำลังกับกรี๊ดร้องลั่นออกมาเพราะทั้งสองเองก็เห็นเหมือนกัน! TOT ที่บอกว่าอยากเจอ...ไม่คิดว่าจะโผล่มาเป็นตัวเป็นตนแบบนี้ละ! โฮๆๆๆ

...

...

หือออ =_=!!

ทั้งสามชะงักพร้อมกัน...รู้สึกว่ามันมีอะไรเหม่งๆ เมื่อกาเบรียล 'ลอย' ผ่านหน้าต่างเป็นรอบที่สิบ...ใช่! นี่มันรอบที่สิบแล้วนะ! มันจะเป็นผีที่เข้าซี่เกินไปรีเปลละ! =O=; เมื่อคิดได้ดังนั้น โรบินก็หรีดาลงแล้วตัดสินใจทำใจดีสู้เสือเปิดประตูลงมาโดยไม่ฟังเสียงห้ามของอนาสตาเซียกับแอนนิก้าเลยสักนิด

ผ่าง!

เขาคิดว่าตัวเองรู้จักนิสัยลูกชายเป็นอย่างดี...

และมันก็เป็นอย่างที่เขาคิดไว้ไม่มีผิด! ☹

"เจ้า-กา-เบรียล!!!"

โรบินแผดเสียงข่มลอดไรฟันใส่ร่างเล็กๆ ของลูกชายที่ยืนอยู่บน...รถเข็น...โดยมีเหล่าข้าราชการในวังคอยแอบเซ็นให้ด้วยสีหน้าอมทุกข์อย่างถึงที่สุด TOT (เพราะเหตุนี้เมื่อมองจากในรถเลยทำให้กาเบรียลดูเหมือนลอยได้นั่นเอง =_*) บ้างก็รำพึงกับตัวเองว่าจงประหารชีวิตตนเสียเถิดเพราะตนมันไม่มีอะไรดีแล้ว บ้างก็ว่าตนผิดไปแล้ว แต่ที่ต้องทำแบบนี้ก็เพราะถูกเจ้าชายน้อยขู่ว่าจะจับเข้าเครื่องทรมานในยุคยุโรปมืดด้วยความกลัวก็เลยต้องยอมอย่างเสียมิได้ บลาๆๆ แล้วยังมีเครื่องบินทำฝนเทียมที่ลอยออกไปจากบริเวณทันทีที่ราชาโรบินก้าวเท้าลงมาจากรถนั้นอีก! (ถ้ามันจะลงทุนขนาดนี้ละก็... -_-++) ซึ่งนั่นก็หมายความว่าทุกคนสมควร่วมคิดกับกาเบรียลด้วยนั่นเอง...ไม่สิ! ต้องเรียกว่าถูกบังคับขู่เข้ามา

น่าจะถูกต้องกว่า เพราะเขาแน่ใจว่าคงไม่มีใครกล้าคิดกบฏต่อเขาหรอก!

"ชะอ้าย..." เจ้าของนัยน์ตาสีดำหันมามองผู้เป็นพ่อที่ยืนกอดอกอยู่...
หน้าตายสนิท ไม่มีความรู้สึกสำนึกผิดเลยสักนิด "...หมดเวลาสนุกแล้วสินะ"

ติง!

นั่นทำให้โรบินจูนก็...เส้นสติขาดผิง!

"แกต้องไปอยู่อังกฤษ! ☹ นี่เป็นคำสั่ง!!!"

"โอ... -.-" ก็ยังคงไม่สำนึก...

กรรรรร! เจ้าชายองค์เล็กแห่งประเทศกาวิ้นนั้นอะ...

ช่วยทำให้มันเป็นคนปกติให้ได้ซะก่อนเถอะ! TOT++

(Petey Carl Omar's Side)

ณ ประเทศทราวีส*

'พีตี้ คาร์ล โอมาร์' หรือเจ้าชายรัชทายาทแห่งราชวงศ์บรูคลินน์ ประเทศทราวีสซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ระหว่างประเทศออสเตรเลีย และประเทศนิวซีแลนด์มักจะเฝ้าบอกตัวเองอยู่เสมอว่าตัวเขานั้นเป็นเจ้าชาย เป็นว่าที่ดยุกของประเทศทราวีส...

เพราะอะไรนะเธอ...

ตอนนี้พีตี้อยู่ในงานเฉลิมฉลองวันคล้ายวันเกิดของเขา ภายในงาน ตกแต่งอย่างหรูหราด้วยทองคำล้วนๆ บรรดาแขกเหรื่อมากันเต็มงานไปหมด และเขาก็สวมชุดสูทตัดอย่างดีจากดีไซเนอร์ชื่อดังของปารีสเลยทีเดียว ผมสีน้ำตาลคาราเมลถูกหวีแสกข้างอย่างเนี้ยบ เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าสดใส คิดว่าวันนี้ตัวเองดูดีที่สุดในชีวิตเท่าที่จะสามารถทำได้แล้วละ...คิดว่ะนะ -_-;; คนที่ตั้งแต่เกิดมามีคำว่า 'ธรรมดา' แปะหน้าผากมาด้วยจนคนในราชวงศ์พากันพูดเป็นเสียงเดียวกันว่านอกจากหน้าตาที่หล่อเหลาแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรเหมาะจะเป็นเจ้าชายเลยสักนิด คงยากที่จะมีความมั่นใจในตัวเอง...ถึงจะไม่มั่นใจยังไง เขาก็ควรเดินยัดไหล่ให้กว้างๆ เพราะนี่คืองานฉลองวันเกิดของเขาไงล่ะ!

* ประเทศทราวีส (Travis) ประเทศสมมติ

"นายๆ"

"หืม..."

"เฮ้! นายนะ!"

"=_=";

"เด็กเลิร์ฟ! ☹ ฉันเรียกนายไม่ได้ยินรึไง!"

"หะ...หา? =O="/ พิตีชี้หน้าตัวเองอย่างงงๆ เมื่อถูกผู้หญิงในชุดเมดซึ่งคาดว่าน่าจะเป็นหัวหน้าเด็กเลิร์ฟทั้งหมดในงานจิกหัวเรียก แถมยังชี้หน้าเขาอีกต่างหาก ว่าแต่...แล้วทำไมเขาต้องเดินเข้าไปหาคุณเธอด้วยล่ะ! U_U เขาเป็นถึงเจ้าชายเชียวนะ หล่อนเป็นคนประเทศทราวีสจริงๆ นะเธอะ ไม่รู้จักเจ้าชายพิตีได้ยังไงกัน! แล้วถึงจะไม่รู้จักจริงๆ ก็เถอะ แต่เขาสวมชุดที่สั่งตัดจากปารีสเชียวนะ ทำไมถึงมองเป็นเด็กเลิร์ฟไปได้หา! TAT

"เออละ ช่วยยกผลไม้กับขนมไปวางที่ไลน์ทีสิ"

"คะ...คุณหมายถึงผมหรือ -()-\" ชี้หน้าตัวเอง

"เร็วเข้า! ก่อนที่เจ้าชายพิตีจะเสด็จ!"

"-_-;;;\" << เจ้าชายพิตี

ว่าแต่ว่า...แล้วทำไมเขาต้องยกผลไม้กับขนมไปวางที่ไลน์ตามคำสั่งของหล่อนด้วยล่ะเนี่ย! TTOTTT มือไม้มันไปเองโดยอัตโนมัติเลยนะ เจ้าชายไม่ได้ตั้งใจายย

"เดี๋ยว!" เสียงของหัวหน้าเด็กเลิร์ฟเรียกรั้งไว้อีกครั้ง...แล้วก็เหมือนเดิม =_;; สั่งอย่างไหนได้อย่างนั้น พิตีหยุดชะงักแล้วหันไปมองทันที เธอหรือตามองเขาเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยถามขึ้น "นายชื่ออะไรนะ"

"พิต..."

"อ้อ! ชื่อพิตสินะ"

"...!" ม่ายช่ายยย!

ไม่สิ... T.T อันที่จริงก็ใช่ แต่ชื่อพิตนั้นเป็นชื่อเรียกสั้นๆ ของเขาต่างหากเล่า! แงๆ

"เอ่อ คือว่าจริงๆ แล้วผมเป็น..." พิตีพยายามจะบอกกับหัวหน้า

สาวเลิฟ แต่ก็ถูกขัดขึ้นซะก่อน

"ช่างเถอะ รีบเอาผลไม้ไปวางที่ไลน์ได้แล้ว ฉันจะต้องไปเช็กอาหารไลน์อื่นต่อ"

"YOY"

"ยังไม่ไปอีก!"

"จริงๆ แล้วผมเป็น... =_="

"อ้อ เดียวตามไปเก็บจานเปล่าที่ไลน์อาหารญี่ปุ่นด้วยนะ"

แง~ ช่วยฟังกันสักนิดเถิด ได้โปรด!!!

"อันที่จริงผม..."

"อู๊ๆ ใครกันนะ >///< < เด็กใหม่หรอ น่ารักจัง" สาวเลิฟสีหน้าคนเดินเข้ามารุมทิ้งพีดีประหนึ่งเขาเป็นของเล่นชิ้นใหม่ก็ไม่ปาน

"อ้อ น่าจะเป็นเด็กใหม่นะเพราะฉันเองก็เพิ่งจะเคยเห็นหน้าเหมือนกัน" หัวหน้าสาวเลิฟบอกพร้อมกับยกไหล่ "ชื่อพีดีนะ"

"TT_TT" << คนชื่อพีดีที่ว่า =.=

"ว้ายๆ หล่อลากอะไขนาดเน้! ♥"

"มาเล่นกับพี่สาวมาละ"

"คือจริงๆ แล้วผม...! =()=" ยังคงพยายามบอกต่อไปอย่างไม่ลดละแต่ก็...!

"ขอจับแก้มหนอยนะจ๊ะ!"

"ขอด้วย!"

"ขอด้วย!"

"ด้วย!"

"ด้วย!"

แล้วทุกคนก็รุมกันเข้ามาหยิกแก้มอันน่าขยี้ของพีดีอย่างมันส์มือโดยหารู้ไม่ว่าคนที่พวกเขากำลังหยอกล้อด้วยนั้นมันศักดิ์เป็นถึงเจ้าชายรัชทายาทเสียวนะพวกเธอ (_ _) (แต่ด้วยลุดที่ธรรมดาเกินไปจึงไม่มีใครดูออก และไม่อยู่ในสายตาใครด้วยซ้ำไป -_-^ ช่างน่าสงสารจริงๆ)

"เจ้าชาย..." ในขณะที่ร่างสูงกำลังถูกรุมอยู่นั้น เสียงเย็นเยือกจาก

ด้านหลังก็ทำเอาทุกคนสะดุ้งเฮือก ก่อนที่พวกสาวเลิฟจะหันขวับไปเห็นว่าเป็นใครแล้วกระเด็นตัวไปยืนเรียงแถวกันอย่างเป็นระเบียบ ถึงพวกหล่อนจะรู้สึกงุนงงสงสัยที่ราชินีเรียกพี่ดีว่า 'เจ้าชาย' ก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถถามอะไรออกไปได้เพราะพวกตนเป็นเพียงแค่สามัญชนเท่านั้น

(- -)(- -)(- -)(- -)(- -)!

'ราชินี! โอโธเลิต ยูน่า โอมาร์' ที่ยืนอยู่เบื้องหลังร่างสูงอยู่ในชุดเดรสสีเหลืองอ่อนงามสง่ากำลังส่งสายตาวีบวับมายังลูกชายของตน เธอพอจะเดาสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้เพราะเธอรู้จักลูกชายบังเกิดเกล้าคนนี้เป็นอย่างดียิ่งงี้ล่ะ!

"อะไรกันเจ้าชาย อาหารในมือลูก..."

"ลูกกำลังจะยกไปเลิฟที่ไลน์ครีบท่านแม่..." เจ้าของนัยน์ตาดีฟ้าตอบไปตามสัจย์จริง เพราะเขาไม่ใช่คนโกหกอยู่แล้ว -_-;

"..."

"..."

"แม่เคยบอกเจ้าชายแล้วใช่ไหมว่า..."

"ให้บอกคนอื่นเค้าไปว่าเราเป็นใคร และอย่าทำอะไรที่ขายหน้าท่านแม่" ซึ่งพูดก่อนที่ท่านแม่จะพูดจบ -_-;;

"..."

"..."

"แล้วทำไมลูกถึงยัง..."

"ลูกปฏิเสธพสกนิกรที่กำลังเดือดร้อนไม่ได้...เออ ลูกไม่สามารถปฏิเสธได้จริงๆ นะครีบท่านแม่ อันที่จริงไม่ใช่เพราะพสกนิกรกำลังเดือดร้อนหรอก แต่เป็นเพราะลูกไม่กล้าต่างหาก T T ตะ...แต่ว่าลูกก็พยายามบอกกับพวกเขาอย่างสุดความสามารถแล้วนะครีบท่านว่าลูกเป็นใคร" ประโยคแรกพยายามที่จะโกหกคำโต แต่อดไม่ได้ที่จะรู้สึกแยกับตัวเองก็เลยต้องซึ่งพูดความจริงออกมาในประโยคหลัง -_-^

"-* -!!"

"TOTT"

"เจ้าชาย... ตลอดเวลาที่ผ่านมามีแม่แทนมาได้ตลอดนะไม่ว่าใครจะเรียก เจ้าชายของแม่ว่าซีแพ็ค เห้ย ทิม ซีอปปี้ หรืออะไรก็ตาม แต่เรื่องที่เจ้าชาย กำลังจะยกอาหารไปวางที่ไลน์เหมือนพวกเด็กเสิร์ฟสามัญชนแบบนี้ เป็น เรื่องที่เกินรับจริงๆ เพราะฉะนั้นมันจึงถึงเวลาแล้วที่แม่จะต้องตัดสินใจ อะไรให้มันเด็ดขาดเสียที" ไวโอเล็ตเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่ชวนให้ เสียวสันหลังวาบวาบ จนคนเป็นลูกอดที่จะกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ไม่ได้ เพราะดูเหมือนนางร้ายจะใกล้เข้าเข้ามาทุกทีแล้วนะสิ

"ตะ...ตัดสินใจ...?"

"ลูกจะต้องไปเรียนที่เปียร่าไฮสกูลเพื่อขัดเกลาตัวเองเสียใหม่!!!"

"โอ_โอ!!!"

หึหึ! เจ้าชายรัชทายาทแห่งราชวงศ์บรูคลินนั่นแหละ...

แม้แต่ประชาชนยังจำหน้ามันไม่ได้เลยเนี่ยนะ! ;(

1

(Antoinette Giovanni's Side)

กรุงลอนดอน, ประเทศอังกฤษ

@ Tiara High School

อั่งตั่วเน็ตต์ จิโรวานนี่...

นั่นคือชื่อของตัวเองละ -O- นอกจากฉันจะเป็นคุณหนูของตระกูล 'จิโรวานนี่' ผู้สูงศักดิ์ เป็นที่รู้จักในเหล่าไฮโซและผู้ดีอังกฤษทั้งหลายแล้ว ฉันก็ยังเป็นผู้นำเพียงคนเดียวของเปียร่าแคมป์ (Tiara CAMP) ประจำเปียร่าไฮสกูลแห่งนี้อีกด้วย แต่จริงๆ แล้วฉันมีไอดัมแห่งไอซ์ควีน (Ice Queen) อะไรนั่นที่ได้รับการโหวตจากพวกนักเรียนด้วยนะ แต่ฉัน ไม่ค่อยปลื้มกับมันนัก เพราะไม่เข้าใจจุดประสงค์ของมันสักเท่าไรว่า 'ไอดัมแห่งบ้านนี้มีไว้ทำไม' เพียงเพราะทุกคนต่างตราหน้าว่าฉันเป็นคุณหนู ที่สวย (ขบใจ) ไฮโซ (แน่นอน) เรด (ยังเป็นคำชมใหม่) เชิด (อืม...) หยิ่ง (เหอ -*)) เหอะๆ เหตุผลแค่นี้เองเนี่ยนะ -_- ไร้สาระลันดิ

'อิจิโกเน็ตเต' คนนี้แทบคลั่งหลังจากที่ได้รู้ว่าเกียร์้าแคมป์ของเราทำสิ่งจะได้ต้อนรับการมาเยือน
ของเหล่าเจ้าชายทั้งสี่พระองค์ซึ่งเดินทางมาจากคนละประเทศด้วยกัน!!!

เพราะจากข่าวค (s) วออันเล่นโด่งดังที่ว่าพวกเขาแต่ละคนเพิ่งสร้างชื่อเสียงกันมานับ

มันก็ทำให้ฉันชักชวนใจกับนิสัยประหลาดๆ ของพวกเขาแบบสุดๆ

ยิ่งพอได้มาเจอตัวจริงของเจ้าชายทั้งสี่ อันได้แก่ 'อายัน' เจ้าชายบาร์ออกซิวไววาย >///<

'ดิมิทรี' เจ้าชายเจ้าเล่ห์จอมอวดดี >O< 'ทาเบรียล' เจ้าชายบาดนึ่งแถมยังหยิ่ง >_<

และคนสุดท้าย 'พีตี' เจ้าชายลูกสามชั้นเพอร์ไรต์ดียงลา -* - เท่านั้นแหละ

พูน้าเกียร์้าแคมป์อย่างฉันนี่แทบเป็นบ้า ทว่าใบเมื่อเกียร์้าไอสกูลแห่งนี้คือสถานศึกษา
ที่ผู้มีสกุลรุ่นเกาติมาร่ำเรียนกัน ลองพวกเขามาทำตัวแปลกแยกหรือบ้าเกือกับลี้... บ่าดู!!!

Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0682-5

9

786160 606825

ราคา 209 บาท